

si mapu z tabule, len tak pre istotu. Trochu som sa pri nej zdržal. Myslel som si, že skupina ma počká, no keď som sa otočil, už tam neboli. Dotackal som sa teda k lavičke, sadol som si na ňu a rozmýšľal som, čo budem robiť. Mám sa pustiť dolu k dedine alebo mám dúfať, že sa po mňa vráti niekto zo skupiny a odídeme k autobusu? Zvolil som si teda tú prvú možnosť, pretože som stále počul hlasy a smiech, ktoré patrili skupine. To znamenalo, že nie sú veľmi ďaleko. Pobral som sa teda dole kopcom, no úplne som sa pri tom vysilil, pretože som mal pocit, akoby som kráčal hore strmým kopcom. Konečne som zbadal dom. Vyzeral byť opustený, rozbité okná a nepokosená tráva tomu len nasvedčovali. Vošiel som dovnútra a ocitol som sa v krátkej úzkej chodbe, v ktorej bolo štvoro dverí a končila sa strmými schodmi do podkrovia. Na stenách viselo pol tucta divných vyblednutých obrazov so zvláštnymi kameňmi, na ktorých svietili rôzne grimasy, no jednu z nich som už videl, ale nevedel som kde. Keď som sa na ňu pozrel zblízka, spomenul som si, o čo ide. Bola to tá grimasa z toho kameňa v lese, ktorý sa tam z ničoho nič objavil. Nie! To nemôže byť pravda! Pod obrázkom som zbadal malú bronzovú cedulku s krasopisne vyrytým písmom. Neskôr som pootváral všetky dvere. Miestnosti za nimi boli prázdne a neboli ani veľmi veľké. Navyše som tam zbadal obrovského pavúka a ani som si neuvedomil, že som od ľaku celou silou zabuchol dvere. Prekvapilo ma, že sa buchnutie dverí neozývalo po celom dome. Vládlo tam úplné ticho. Pri pohľade z okna vedľajšej izby sa mi zatočila hlava. Bola tam malá rovinka, ktorá končila nechutne strmým koncom kopca, ktorý mal takmer pravý uhol. Okamžite som cúvol od okna, lebo sa mi zdalo, že sa celý dom posúva ku okraju strmého zrázu. Ani sa nedivím, že táto miestnosť nebola nikdy používaná. Vyšiel som po schodoch a ocitol som sa v chodbe s tromi dverami. Miestnosti boli prázdne, no to, čo som našiel v poslednej izbe, ma šokovalo. Okno v nej bolo zamurované, steny boli počmárané spleťou čiar a znakov a v strede izby ležala kazajka. Z tohto domu priam vyžarovalo šialenstvo. Radšej som rýchlo zbehol dolu schodmi a odišiel z toho domu. Nechcel som v ňom viac zostať. Vybral som sa dole kopcom, no ten sa bez varovania zmenil na poriadne stúpanie. Rozhodol som sa teda, že sa vrátim k tabuli, od ktorej som tu prišiel. Prechádzal som okolo toho domu a všimol som si malú zmenu. A tou zmenou bol človek, ktorý tam bez pohybu stál. Nevedel som, či sa mi to len zdá, alebo je to skutočnosť. Pretrel som si oči a zistil som, že tam naozaj stál. Zvolal som naň, no nič sa nestalo. „Haló, vy tam, počujete ma?“ zvolal som znova. Zdalo sa mi, že na niečo uprene hľadí, no nič také zaujímavé som si nevšimol. „Haló, idem ku vám!“ zakričal som. Neodpovedal, tak som k nemu vyrazil. Už- už som bol pri ňom, keď sa nečakane otočil ku mne. Skríkol som od zdesenia pri pohľade na jeho skrvavenú tvár. „Č-čo ssa vám stalo?“

vykotal som zo seba. Namiesto odpovede sa muž po mne celou silou zahnal. Tesne ma minul. Viac mi už nechýbalo a rozbehol som sa preč tak najrýchlejšie, ako som vedel. Zdalo sa mi, že už za mnou nebeží, tak som zastavil, aby som sa vydýchal. Hral som sa pri tom s mojím najlepším vreckovým nožíkom. Zrazu za mnou čosi puklo a keď som sa otočil, zvrieskol som. Ten skrvavený muž stál tesne za mnou a znova sa zahnal. No tentokrát mal v ruke sekeru. O pár centimetrov mi minul krk. Vyskočil som na rovné nohy a útok som mu vrátil. Myslel som mal zatemnenú, myslel som len na boj. Chvíľu sme bojovali a podarilo sa mi ho zvaliť na chrbát. Rýchlo som mu rukou chytil krk. V tú chvíľu sa zo mňa stal nový človek. Neuvedomil som si, že v ruke zvieral nôž a že som ho nechtiac dorezal. Pozrel som sa na svoje skrvavené ruky. Nebola to moja krv, čo ma na nich páčila. Uvedomil som si, že som ho zabil. Pozeral som sa na jeho telo, ako leží v kaluži krvi a videl, že ešte žije. Tvár krčil od bolesti. Nechápal, ako ho mohlo premôcť také „decko“. „Prepáčte, musel som to urobiť,“ povedal som mu. Cítil som, že žalúdok mi robí trojitú saltá, pretože mužovi z úst aj nosa tiekol potok krvi. „Vďačne“ na mňa pozrel skrvavenými očami a potom asi upadol do bezvedomia. „Zbohom.“ Ten netvor ma chcel zabiť, dvakrát ma napadol a tento útok sa zmenil v nečakaný boj. Ešte chvíľu som sa pozeral na krv okolo jeho tela. Vyčistil som si ruky aj nôž od krvi a pobral som sa ďalej. Nemal som ani výčitky svedomia, čo ma prekvapilo. Po niekoľkých minútach som sa dostal na čistinu s tabuľou. A ktože tam nebol? Zbadal som decká zo skupiny, a tak som sa k nim pridral. Neskôr v autobuse vysvitlo, že si nik nevšimol moju neprítomnosť. Vracali sme sa domov po ceste, ktorá viedla cez les.